

RAZPORED SV. MAŠ

28.06.2021 PONEDELJEK Sv.Irenej, škof in mučenec	Božja beseda: https://hozana.si?datum=21.6.2021	KRIŽ ob 19.00	++ UKMAR, Šepulje 25
29.06.2021 TOREK Sv.Peter in Pavel, apostola - zavetnika naše župnije	Božja beseda: https://hozana.si?datum=29.6.2021	KRIŽ ob 19.00	V ČAST, ZAHVALO in PRIPROŠNJO SV. DUHU, Križ 268
30.06.2021 SREDA Prvi mučenci rimske cerkve	Božja beseda: https://hozana.si?datum=30.6.2021	KRIŽ ob 19.00	++ JERMAN, Šepulje 20
01.07.2021 ČETRTEK pred prvim petkom	Božja beseda: https://hozana.si?datum=1.7.2021	KRIŽ ob 19.00	+ IZTOK STARC, Križ 176
02.07.2021 PETEK prvi petek v mesecu	Božja beseda: https://hozana.si?datum=2.7.2021	KAPELA ob 19.00	+ MARKO PUPIS, Tomaj 29, 8.dan
03.07.2021 SOBOTA sv. Tomaž, apostol	Božja beseda: https://hozana.si?datum=3.7.2021		
04.07.2021 14. NEDELJA MED LETOM (nedelja Slovencev po svetu) Zunanja slovesnost žup.praznika	Božja Beseda: https://hozana.si?datum=4.7.2021	KAZLJE 8.30 Ž.CERKEV ob 10.00	+ MIRKO ABRAM, Kazlje 45 ZA ŽIVE IN POKOJNE V ŽUPNIJI

<https://youtu.be/yK3MaONMNYU>

Povezava za himno oratorija 2021 s fotografijami bl.Carla Acutisa.

Otrokom želim lepe a tudi duhovno bogate počitnice. NE POZABITE NA JEZUSA IN VSAKODNEVNO MOLITEV!

Prijavnica za ORATORIJ in vsi potrebni dokumenti so priloženi na naši spletni strani!

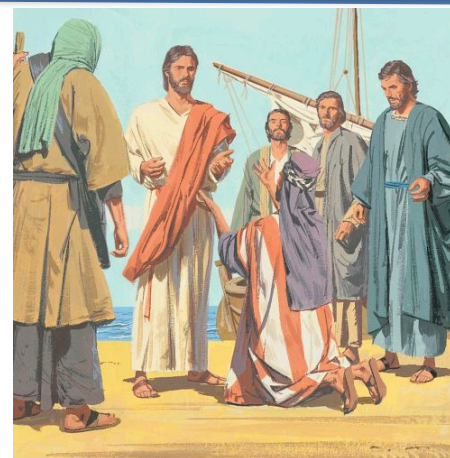

ŽUPNIJA TOMAJ OZNANILA ZA: TOMAJ, AVBER in KAZLJE 13 NEDELJA MED LETOM

Štev.:27/LETO IX.

27. JUNIJ 2021

Iz svetega evangelija po Marku (Mr 5,21-43)
Ko se je tisti čas Jezus prepeljal s čolnom spet na drugo stran, se je zbrala pri njem velika množica. Bil je pri jezeru. Tedaj je prišel eden od predstojnikov shodnice, Jaír po imenu. Ko ga je zagledal, je padel k njegovim nogam in ga zelo prosil, rekoč: »Moja hčerka je v zadnjih zdihljajih. Priđi in položi roke nanjo, da ozdravi in ostane pri življenju!« In odšel je z njim.
Za njim se je odpravila velika množica in pritiskala nanj. V njej je bila tudi žena, ki je že dvanajst let krvavela. Veliko je pretrpela od mnogih zdravnikov in porabila vse svoje premoženje, pa ji ni nič pomagalo, ampak je bilo z njo celo slabše. Slišala je za Jezusa. Med množico se mu je približala od zadaj in se dotaknila njegove obleke. Rekla je namreč: »Tudi če se dotaknem le njegove obleke, bom rešena.« In v hipu se ji je ustavila kri in v telesu je začutila, da je ozdravljena nadloge.
Jezus je v sebi zaznal, da je šla moč iz njega. Obrnil se je v množici in rekel: »Kdo se je dotaknil moje obleke?« Njegovi učenci so mu govorili: »Saj vidiš, kako množica pritiska nate,

pa praviš: »Kdo se me je dotaknil?« Oziral se je okrog, da bi videl tisto, ki je to storila. Ker je žena vedela, kaj se je z njo zgodilo, je vsa preplašena trepetaje pristopila, se vrgla predenj in mu povedala vso resnico. On pa ji je rekel: »Hči, tvoja vera te je rešila. Pojdi v miru in budi ozdravljena svoje nadloge!«
Ko je še govoril, so prišli od predstojnikove hiše in rekli Jaíru: »Tvoja hči je umrla. Kaj še nadleguješ učitelja?« Jezus je slišal od strani, kaj so rekli, in je dejal predstojniku shodnice: »Ne boj se, samó veruj!« In nikomur ni dovolil, da bi šel z njim, razen Petru, Jakobu in Janezu, Jakobovemu bratu. Ko so prišli pred predstojnikovo hišo, je videl vrvež in ljudi, ki so jokali in zelo žalovali. Vstopil je in jim rekel: »Kaj se razburjate in jokate? Deklica ni umrla, ampak spi.« In posmehovali so se mu. On pa je vse odslóvil in vzel s seboj očeta in mater deklice ter tiste, ki so bili z njim, in stopil tja, kjer je bila deklica. Prijel jo je za roko in ji rekel: »Talíta kum,« kar pomeni: Deklica, rečem ti, vstani! Deklica je takoj vstala in hodila; imela je namreč dvanajst let. Od začudenja so bili vsi iz sebe. On pa jim je strogo naročil, naj tega nihče ne izve, in je velel, naj ji dajo jesti.

Telefon: **041 649 617**; Župnijska spletna strani: <https://zupnija-tomaj.rkc.si>.

TRR: SI56 1971 0501 2789 029 (DBS, SWIFT SZKBSI2X); DŠ župnije: 83155317.

Odgovarja: Gabrijel Vidrih, župnik; gabrijelvidrih1@gmail.com; Tel.: **041 302 147**; župnija:

ODREŠENJE NAGRADA ALI DAR

Če bi otroka vprašali, kakšna je razlika med nagrado in darilom, mislim, da ne bi imel težav z natančnim odgovorom. Pravzaprav dobro ve, da sta oboje stvari, ki jih sprejememo, in ki, ko jih prejmemo povzročajo veselje, srečo, a prav tako dobro ve, da to ni eno in isto. Darilo prejmete brezplačno ob obletnici, kot je rojstni dan ali božič, ali ko se kakšen sorodnik vrne s potovanja in mu nepričakovano prinese darilo: na splošno je z darilom

povezan pojem presenečenja in tako kot pri vseh presenečenjih tudi element začudenja, veselja in čudenja povečuje lepoto darila. Nagrada je po drugi strani morda pomembnejša in včasih celo dragocenejša od darila, vendar že vnaprej veste, kaj je: in veste, zakaj, če jo želite dobiti, se morate potruditi, potreben je nek napor, da nagrado dobiš. To pomeni, da nagrada sama po sebi nima elementa neodplačnosti: podobno bi mislili, da so »nagrade«, ki jih v supermarketu pridobijo z zbiranjem značk, rezultat liberalnega in velikodušnega zagotavljanja lastnikov podjetja. Največkrat je to le mamilo, da nakupiš več kot rabiš.

Ta uvod sem naredil premišljeno, ker verjamem, da nam lahko pomaga bolje razumeti današnji evangelijski odlomek, ki združuje dva Jezusova čudeža, ki jih je težko razumeti ločeno. Jezusa prosi eden od voditeljev sinagoge, torej mož postave in institucij, da naj ozdravi njegovo dvanaajstletno hčerko v veliki življenjski nevarnosti. Ideja za njegovo obupno prošnjo je v konceptu Mojzesove postave: ta predstojnik Jair si misli nekako takole: sem človek ki spoštujem postavo in institucije, služim izraelskemu Bogu, zato prosim Boga, naj mi ne podeli milosti, ampak tisto, kar mi pripada po pravici, torej zdravje. Sem Božji človek in Bog mora poskrbeti zame, zato je moja prošnja skoraj ukaz: "Pridite in položite roke nanjo, da se pozdravi".

In da je gesta, ki jo zahteva Jezus, tista, ki jo zahteva travmaturg, zdravilec, ki deluje iz maščevanja ali hvaležnosti, lahko razberemo tudi iz dejstva, da - ko ni nič več mogoče, ker je deklica mrtva: prispelo je prepozno, pač nič več ni treba storiti. Voditelju sinagoge torej ni več mogoče dati nobene nagrade za njegovo služenje Bogu, saj ga je Bog zapustil, zato ga ne bi smeli več motiti. Dejansko bi bilo prositi Jezusa, naj pride in položi roke na truplo, kot da bi ga spodbujali, naj gre proti zakonu, ki je absolutno prepovedal dotikanje trupla pod kaznijo zaradi obredne nečistoče in bi bilo zaradi tega nemogoče vstopiti v sinagogo ali v tempelj.

In tu v ospredje ne vstopa več »bog nagrade«, nagrajevanja, "do ut des", neke vrste "daj-dam", ampak Bog daru, Bog presenečenja, tisti, ki presega vsako pravilo in vsako človeško razumnost in prosi le, naj še naprej verjamejo: ne v boga maščevanja, ampak v boga milosti. Tudi za ceno posmeha, ker Jezus verjame, da je Bog močnejši ne le od bolezni ampak tudi od same smrti. Predstojnik sinagoge je takorekoč na poti spreobrnjenja v sebi in v svoji družini: krši postavo in dovoli, da se Jezus dotakne dekliškega trupla, da se vrne v življenje, ne zaradi Jairove dobrote, temveč božje milosti nad obupom. Jair in njegova družina postaneta znamenje novega izraelskega ljudstva (ne zastoni, hči ima simbolično starost, dvanaajst let), ki zavrača Boga, ki nagrajuje dobro, in sprejema Boga, ki daje revnim in obupanim .

In kot da to ne bi zadostovalo, dar svoje milosti ne daje samo obupanim, temveč tudi grešnikom, »hudobnim«, tistim, ki - vedno v skladu z Zakonom - ne bi imeli pravice prositi Boga karkoli, biti del izraelskega ljudstva, saj tudi zanje obstaja številka dvanaajst, ki je pomembna: in tudi oni veljajo za "otroke". Dvanaajst let življenja deklice se konča z vstajenjem, ki

presega smrt; Dvanaajst let bolezni ženske, prizadete zaradi krvavitve, se konča na enak način, z zdravjem in življenjem. Še bolj pa vznemirja to, da ji prav vera ženske s krvavitvijo omogoča, da odkrije, da čudež ni nagrada, ki je dana njeni dobroti, ampak darilo, dano njenim potrebam, ne da bi si to zaslužila.

Če bi moral gledati na zasluge in dobrote te ženske, tako da bi se skliceval na zakone postave, Jezus ne samo, da je ne bi pozdravil, ampak bi jo celo obsodil: ta ženska je po Mojzesovi postavi živela v stanje trajne nečistoče že zelo dolgo, še več, vedno slabše in slabše, znak, da niti Bog ni mogel ali hotel storiti ničesar več. Bila je obsojena, da živi zunaj vasi in v nobenem primeru ne sme biti med ljudmi, ker bi vse okužila ne z boleznijo, temveč z njeno nečistočo. Ta ženska je tako trmasta (slaba, bi rekel zakon), da se vrže sredi ogromne množice, in se celo namerno dotakne Jezusa, zaradi česar bi bil tudi sam nečist, podoben njej. Prekršila je zakon, da bi se srečala z Milostjo, milostjo, ki rešuje ne zato, ker daje nagrado človekovim zaslugam, temveč zato, ker deluje svobodno in daje življenje tistim ki to "zahtevajo z vero".

Gospod išče osebno srečanje s to žensko. Celoten odlomek se poigrava na tem nasprotju: materialni stik z Jezusom mora postati osebni odnos. Jezus je v materialnem stiku eno, on je koncentrirana energija, s katero lahko obogatim svoje življenje in nekako je ta ženska »ukradla« fizično zdravljenje. Toda ta "kraja ozdravljenja" ni odrešenje, temveč postane odrešenje, ko ženska pride in se spove ter osebno govori z Jezusom. Šele na tej točki ji Jezus reče: "Hči, tvoja vera te je rešila." Ženska mora preiti od "čarobnega" pojmovanja odrešenja do "relacijskega" pojmovanja odrešenja do osebnega odnosa z Jezusom. Ko lahko rečemo, da to razmerje obstaja, ženska dobi svoje ime: Hči.

Razločevalni dejavnik je sama vera: in Jezus želi, da bi vsi vedeli, da gre za vero. Iz tega razloga se kljub nujnosti, da mora rešiti Jairovo hčerko (a se mu nikamor ne mudi, ker ji bo dal pridih odrešenja tudi, ko bo mrtva), ustavi in vztrajno vpraša, kdo se me je dotaknil, in tako postane vzor novega človeštva, ki ga rešuje Božja milost in ne zasluge ljudi.

Ko potem mislimo, da se božje stvari razdelijo samo dobrim kot nagrada za njihova dobra dela, (pri tem lahko pomislimo tudi na farizeja in cestnarja v templju – eden se hvali, kako je pošten in pravičen, drugi pa se trka na prsi in se ima za grešnika), večkrat previdno preberimo ta odlomek in bomo odkrili, da Bog ne rešuje tako, da nagrajuje dobro. Božja milost, ne pozabimo, ni nagrada za tiste, ki so dobri, ampak zdravilo za tiste, ki se borijo: če ne bi bilo tako, bi nebesa ostala strašno puščavsko prazna.